

Julie Poulíková

Paní **Julie Poulíková** (roz. Galeková) se narodila **13. 10. 1939** ve vesnici Gemelčička (rumunsky Făgetu) v Bihorsko-salajské oblasti v severozápadním Rumunsku. Patřila mezi místní komunitu Slováků, kterých v této oblasti tehdy žilo kolem 40 tisíc. V Gemelčičce strávila první roky raného dětství v početné rodině – pocházela totiž z 10 dětí. Na své dětství v Rumunsku, obklopená rodinou a přáteli, vzpomíná s láskou a pokorou. Paní Julie byla od malička velmi úzce spjata s přírodou a vírou. Tyto dvě důležité věci v jejím životě hrály a stále hrají velkou roli a představují zdroj energie do dnešních dnů. Nebyl strom, na který by ve své rodné vesnici nevylezla. V Gemelčičce byl kostel i škola, ve které se vyučovala slovenština, o což se prosadili sami Slováci. Samozřejmě se museli učit i rumunštinu. Vzhledem k tomu, že Rumunsko spadalo pod Maďarsko, někteří lidé v této oblasti mluvili i maďarsky. Vztahy s Maďarskem ale příliš dobré nebyly. Paní Julie ovšem v Gemelčičce do školy vzhledem k věku nechodila. Tamní děti školu navštěvovaly až od deseti let. Byla tedy vzdělávána doma.

Předkové paní Poulíkové, kteří se živilí zemědělstvím, historicky osidlovali tyto „daleké“ oblasti Sedmihradska už od 18. století.

Paní Poulíková vzpomíná, jak se u nich doma na konci války ubytovala nejprve německá, a posléze i ruská vojska. Důstojníci se k nim chovali slušně, nechtěli si u nich ani dát nedělní oběd, ačkoliv byli pozváni. Zároveň uvádí, že pokud vojáci byli tzv. „bez dohledu“, jejich chování už tolik přátelské nebylo. To ona ani její rodina ale naštěstí na vlastní kůži nezažila.

Na sklonku roku 1948, tedy v době, kdy bylo paní Julii devět let a její nejmladší sestře Anežce sotva pár měsíců, se celá rodina přemístila zpět do Československa. S tímto přesunem se užívá zažitý termín *reemigrace*, ovšem nepřesně - „vracejí“ se tam, odkud nikdy neodešli ani oni, ani jejich pradědové. Na Slovensku pro ně nebylo místo, propagační letáky přesídlovací komise, které slibovaly návrat do vlasti, se ukázaly jako podvrh.

Po strastiplné, několikátýdenní cestě, během které netušili, kde skutečně zůstanou, celá rodina nakonec našla útočiště u nejstarší sestry, a to v Hynčicích na Staroměstsku. Začátkem roku 1949 se paní Poulíková s rodiči a dalšími sourozenci přestěhovali do vedlejších Chrastic, do domu po odsunutých Němcích.

O důvodech tohoto zvláštního přesunu se v rodině nikdy nemluvilo. Paní Julie nesla odchod těžce – v Rumunsku měla svůj domov, kamarádky, a hlavně svoje zvířata a oblíbená místa v přírodě. Nikdo se jí ale neptal, zda se chce přestěhovat. Poslední vzpomínky na Gemelčičku má vryté hluboko ve své paměti.

Po přesunu do pohraničí absolvovala šest tříd základní školy, i nadále byla ale vzdělávána staršími sourozenci. Poté absolvovala zemědělskou školu na Třemešku a v Prostějově. Snažila se sžít s místními lidmi, našla si pár opravdových přátel. Mezi její největší záliby patřila návštěva oper a celkově hudba. Kolem devatenácti let se ve Starém Městě seznámila se svým budoucím manželem, hajným z jižní Moravy. Po svatbě se spolu přestěhovali na Bystřiny – odlehlé části Chrastic, kde stály pouhé tři domky a do samotných Chrastic to nebylo zrovna kousek. Obzvláště s malými dětmi a v zimě to byl adrenalin. Lyže byly nezbytnou součástí běžného nákupu. V době, kdy měl starší syn nastoupit do školy, se rodina rozhodla přestěhovat blíže do centra vesnice.

Co se týče dalších historických mezníků, rok 1968 ani 1989 rodinu paní Poulíkové příliš neovlivnil, stále si žila svůj život na vesnici, obklopená přírodou a zvířaty. Nejsilnější zážitek měla s laní, důvěrně pojmenovanou jménem Sylva, která byla přivezena k manželům Poulíkovým na hájenku jakožto

zraněné zvíře. Paní Julie si k ní vytvořila silné pouto, Sylva taktéž. Byla ochočená a byla jejich. Dokonce se o tomto výjimečném vztahu psalo i v novinách. Po různých peripetiích souvisejících s dopravou se museli manželé bohužel Sylvy vzdát – byla převezena do olomoucké ZOO na Svatém Kopečku. Děti paní Poulíkové po Sylvě bezprostředně poté pátraly, ale bez úspěchu.

Po smrti manžela začala pociťovat v Chrasticích samotu a v roce 2008 se přestěhovala do bytu do Starého Města pod Sněžníkem.

Paní Poulíková necítí křivdy, na své dětství v Gemelčičce i na to pozdější tady v pohraničí vzpomíná s láskou a pokorou. Přiznává, že po válce nebyly lehké časy, rozhodně nezažívala každodenní blahobyt, ale snaží se uchovat si v mysli to dobré. Je vděčná za to, co prožila. V životě považuje za nejdůležitější zdánlivě jednoduché poselství, totiž aby nebyly války - k ničemu nevedou.